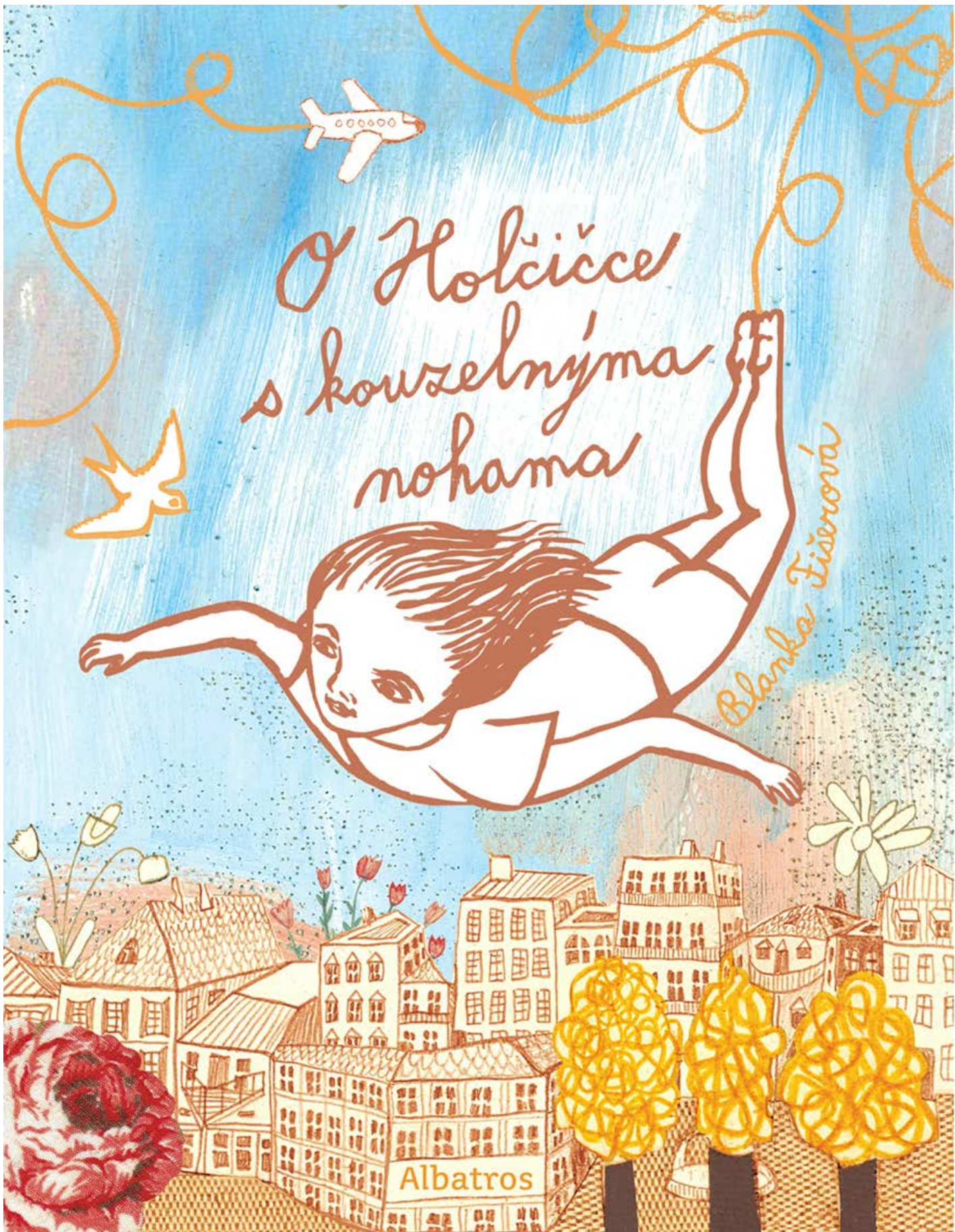

o Holčičce
s kouzelnýma
nohama

Blanka Tislerová

Albatros

O Holčičce s kouzelnýma nohama

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

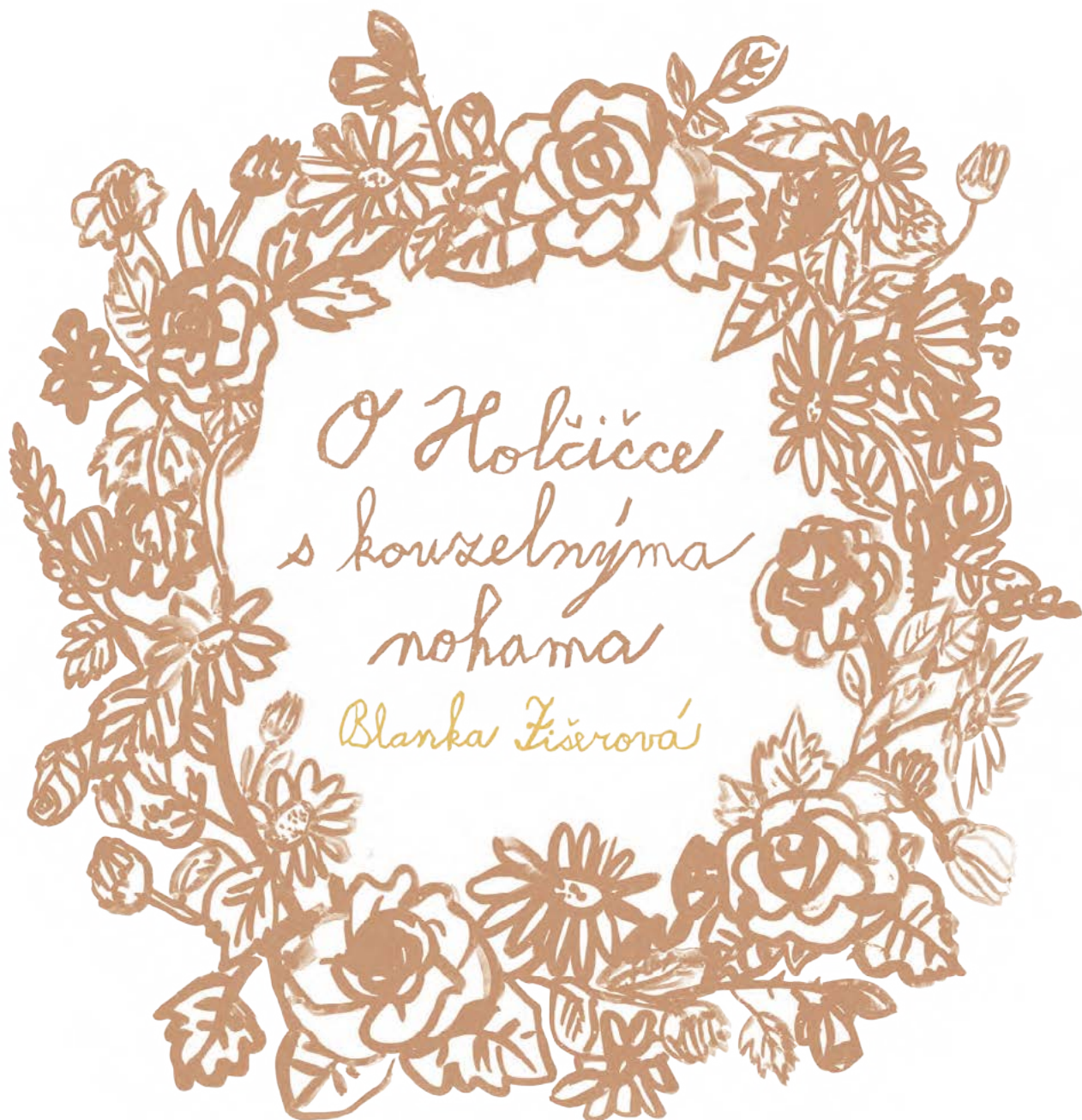
Blanka Fišerová
O Holčičce s kouzelnýma nohama – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

*O Holčičce
s kouzelnýma
nohami
Blanka Žišerová*

*O Holčičce
s kouzelnýma
nohama*

Blanka Žišerová

Albatros

Nevyrověšovací

1

Dospělí si zvykli dětem vše vysvětlovat. Právě teď by se totiž hluboce zamysleli nad názvem pohádky a se zdviženým prstem, aby tak podpořili tíhu a závažnost (většinou cizích) argumentů, by s hlavou podobající se nafouknutému červenému balónku jen tak mimochodem zdůraznili, proč nohy nemohou být za žádných okolností (ještě jednou by se jejich ústa nadechla a zopakovala i pro všechny nepozory)... tedy za žádných okolností... ato je prosím pěkně vědecky jistojistě dokázáno (tady by jim došel dech)... za žádných okolností ty nohy nemohou být kouzelné. A nenechali by vás vůbec skákat do řeči ani se roztomile usmívat a myslet si své. Ta dospělá povodeň by pokračovala stakatovitě dál, protože: za á kouzla neexistují. Za bé je to proti Bohu (a později by vám vysvětlili, kdo to vlastně je a co se musí dělat, abyste přišli do nebe a blábláblábláblá). Za cé zdravý rozum z toho jde kolem nebo jede s kolem. A konečně za dé je to hloupost a basta a vykřičník.

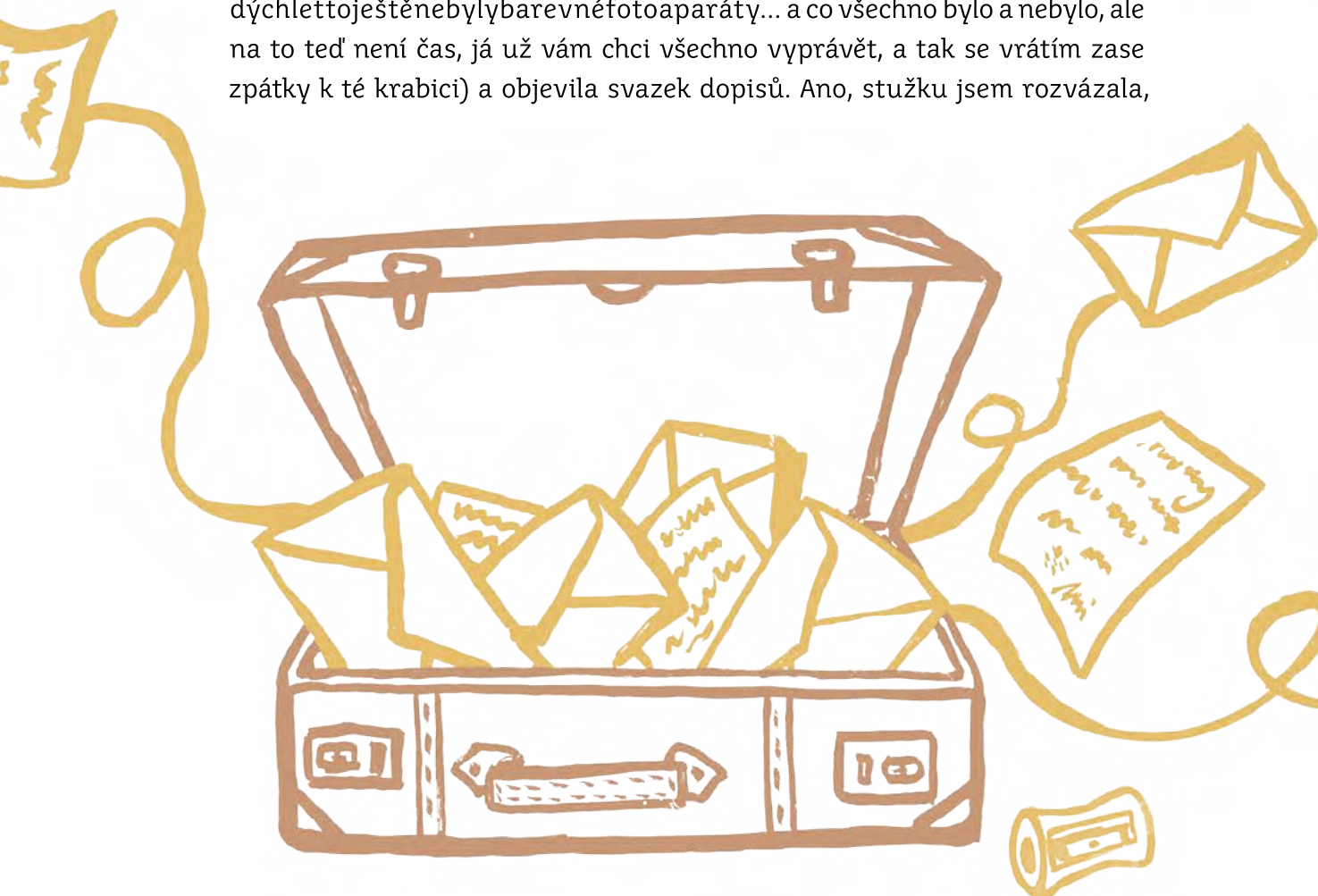
Zatímco byste je pozorně poslouchali, aby se třeba neurazili nebo nezapnuli televizi nebo vás nenechali samotné v pokoji (a z toho jediného máte trošku obavy, když už je za den vídáte tak málo), demonstrovali by názorně, že nohy jsou naprosto reálným, pevným bodem, v podstatě kusem masa, drží tělo při zemi, aby si jen tak nelítalo, kam se mu právě zlíbí, a jsou přece určeny, stvořeny, zrozeny v ý h r a d n ě k chození či běhu (a lety prosím tě zatím tady neběhej popokojí protože by setimohloně costát).

A vám by se líbila ta jejich pantomima s nohama, které by kolem vás sebestě poskakovaly, některé v kalhotách s pečlivě nažehlenými puký, jiné v punčochách s rodícími se malinkými oký, další bosky, jiné v lodičkách až lodích nebo v naleštěných botách z kůže zvířete, které ještě nedávno šiřlavě

5

obdivovali v zoologické zahradě. A vy byste se jen usmívali, naslouchali a... nechali je mluvit. Užtomuprosímtežjakorozumíš? zeptali by se nakonec. A vy byste: za á jen mírně sklonili hlavu, což by považovali za souhlas. Za bé byste na ně zůstali mlčky zírat s obavou, že jejich slova na vás budou jako sněhové vločky tak dlouho padat, dokud nedojde minimálně k naplnění bodu á. Za cé byste dokonce řekli, že kouzla existují, a vystavili byste se tak sněhové bouři nebo obhajobě tohoto odvážného tvrzení. Byli bychom na tom stejně, i když já už, co se věku týče, patřím dávno mezi dospělé. Ale doopravdy... doopravdy je to trochu jinak.

V krabici od dortu, kam si tatínek schoval všechny mamčininy fotografie, které se už nevešly do alba, jsem objevila velký poklad. Chtěla jsem si připomenout sebe jako malou holčičku, protože jak člověk dospělovatí a zrcadlovatí se, zapomíná... Hrabala jsem se s nadšením v tak velkém množství černobílých fotografií (a mohla bych teď říct, že zamýchladychlettoještěnebylybarevnéfotoaparáty... a co všechno bylo a nebylo, ale na to teď není čas, já už vám chci všechno vyprávět, a tak se vrátím zase zpátky k té krabici) a objevila svazek dopisů. Ano, stužku jsem rozvázala,

protože jsem ve skutečnosti malá zvědavá holka. Před mýma očima začala poskakovat psací písmenka, která kdysi dávno a hodně daleko psala moje maminka. I maminky byly malými holčičkami, než se z kostrbatého psacího vypsalý do krasopisného i excelentního tiskacího a než se do nás otiskly.

Jak to souvisí s kouzelnýma nohama a proč to všechno začínám vysvětlovat, když jsem slíbila, že nebudu? To je ta dospělovatá část mne samotné, ale už se dotýkám dopisů a fotografií a holčičkovatím. Chci si vybavit tu nejkrásnější náruč na světě i hlas, který mi před spaním vyprávěl pohádky.

A abych mohla potkat a poznat maminku, když byla ještě malá, lehnu si do její dávno opuštěné postele, dopisy s tajemstvím schovám pod polštář, zavřu oči... (počítání oveček pro dnešek přeskočím) a honem rychle spát. A to, co se mi bude zdát, pravdivě namoudušinapsíušinakočičísvědomí do posledního písmenka, tečky, vykřičníku nebo dokonce tří teček napíšu.

Malý dodatek: Maminka ty dopisy psala z léčebny v Košumberku, protože jí jako malé onemocněly nohy. Já jsem to dlouho nevěděla, protože dospělí se snaží děti před takovými událostmi a informacemi chránit. Ale vám to říct můžu, protože vy víte svoje a taky jsem slíbila, že budu psát pravdu.

TADY SE MALUJE!

2

Prostě Holčička

Posadila se na postel. Z kuchyně ještě dozníval hladící hlas, který ji ujišťoval, že pohádka na dobrou noc dnes určitě bude. A pak se rozezněl koncert pro hrnec, pánvičku, nože a vidličky, vůně se usazovaly v maminčiných dlouhých vlasech spletených do copu. Holčička dál seděla na posteli s nohama ledabyle opřenými o dřevěnou podlahu. Ano, byla zvyklá slyšet na holčičku. Maminka jí často říkala: „Holčičko moje.“ To moje hrálo hlavní roli. A tak si jméno postupně odplouvalo někam do dálky a zbyla prostě Holčička. Zatímco z rádia se vlnily cizí hlasy a chvíli zápasily s maminčiným pobrukováním, chtěla rychle vyskočit a utíkat za ní, aby podávala talíře a chystala příbory a rozpustile objala tatínka, který se vracíval s rukama od hlíny, jak všude, kudy chodil, sázel květiny (a taky stromy, za to na něj byla obzvláště pyšná, protože pak všude všechno vonělo, kvetlo a v listopadu padalo a zářilo barvami). Ty ruce od hlíny často čenichala a čmouchala, dokázala by je poznat mezi dalšíma rukama jiných tatínků, kdyby bylo potřeba.

Chtěla se rozběhnout, protože klíč zarachotil v zámku a ten zvuk jí zbystřil uši jako kočkám, když se probudí z polospánku a utíkají naměkko a neslyšně přivítat milovaného příchozího. I ona chtěla běžet. Byl to okamžik, kdy poprvé ve svém nedorostlém životě necítila nic. Nohy neuposlechly, tělo si chvíli plulo prostorem jak parník po řece. Ještě zahlédla tmu, jak si sedá za okny, a pak upadla na zem. Neplakala. Jen se tiše divila, kam se poděly nohy a proč někam jdou samy. Ale ony se usmívaly, ležely přitulené k ní jako dva stejné kočičí kožíšky. Chtěla zavolat směrem ke kuchyni, ale pak si to rozmyslela. Maminka by mohla upustit hrnec s horkou vodou, tatínek v rozčilení zakopnout, nebo by se ti dva srazili hlavami... a vůbec. Nechtěla způsobit žádnou večerní kalamitu. Jen tiše

8

ležela a pozorovala nohy s modřinami i rozbitým kolenem, jak se odevzdaně tisknou k podlaze. Nad čím asi přemýšlejí? Rukama je přitáhla k sobě a poslouchala.

Z kuchyně oba hlasy volaly: Kde je ta naše Holčička?

A její ruce zatím hladily nohy a přemlouvaly je, aby se jejich duše vrátily zpátky. Protože jí samotné bylo jasné, že se na ni možná rozzlobily... a zatímco nohy se nemohly samy jen tak urazit nebo uříznout, jejich duše přece mohly odejít. Jako když babiččina duše letěla otevřenými okny pryč, přestože si babička naprosto klidně a nehybně ležela v posteli. Alespoň tatínek jí to vysvětloval, že to s těmi dušemi tak je, jsou lítací, a když se rozhodnou nebo splaší, zjančí, tak stačí chvilka a jsou fuč. Takže se začala na chvíli bát, že jejím malým nohám prostě uletěly duše a že si našly nějaké jiné, s kterými to bude snazší dát dohromady a rozchodit.

A pak tady byla tatínkova náruč. Maminčin výkřik, kdy srdce div že nevyskočilo ven z těla. Změť hlasů pod okny, které se sháněly po telefonu. Hlavy sousedek nakukovaly táhlou skulinou ve dveřích.

Co budeme dělat? šeptala maminka. A oči jí plakaly, zatímco hlas se snažil zůstat klidný. Tatínkovy ruce od hlíny ji tiskly k sobě, ty maminčiny, spěšně umyté od krájení cibule, hladily její nohy a pak do nich opatrně štípaly, až s nimi nakonec začaly bezmocně třepat. A Holčička se usmívala, protože necítila nic.

Velké houkací auto letělo ulicí až k jejich domu s rezavějícím plotem, na který se zavěsily plané růže. Bílá paní se studivou věcí k poslechu pacientů klidně promlouvala s rodiči a sanitka vyplivla malá nosítka.

Holčičko naše! zaslechla ještě, a pak už ji spolkló tělo velkého brouka, které si dál houkalo ulicí a uhánělo na čtyřech kolech tak rychle, jako kdyby šlo o život, a ne o dvě neposlušné nohy.

Oči se snažily převrátit zpátky všechny ubíhající stromy, mraky ve zvířecích podobách, protože hlavu schválně nechala přepadávat přes

okraj nosítek mezi poskakujícími úsměvy od paní andělové, která se jí snažila píchnout žlutou injekci, a společně se natřásaly na hrbolaté cestě. A nebylo to velké město, kam ji vezli, nebylo to vůbec město. Domy postupně odlétaly a sanitka se ztratila v korunách stromů. Holčička se rozzářila v očekávání velkého dobrodružství. Bylo jí sice smutno po mamince a tatínkovi, ale radostí se zatetelila při představě... při jaké představě vlastně? Možná chtěla nové kamarády nebo kousek cizího, neprozkoumaného světa nebo spousty stromů v džungli, hodně slunce a spoustu her, smíchu, nových slov a... a teď si honem rychle nemohla vzpomenout, co všechno by ještě chtěla.

